

випереджають, так це серед технічних працівників. Тут українки «обігнали» чоловіків у півтора рази! З чого виходить, що в українському суспільстві, на жаль, жінкам знаходиться місце лише на посадах нижчої кваліфікації.

Згідно з звітом Всесвітнього економічного форуму, рівень здатності жінки в Україні піднятися кар'єрними сходинками на підприємстві – 4,7 (коли 7 балів – найкращий показник). Фірм в Україні, які очолюють жінки, – 19% від загальної кількості. Фірм, що мають у співвласниках жінок, – 31% [2, с. 157].

Україна, незважаючи на незначний прогрес у 2017 р., все ще займає найгірші позиції у гендерному співвідношенні у сфері політичних прав та можливостей. Значення Індексу тут склало 0,107. Зокрема, за співвідношенням жінок і чоловіків у парламенті Україна має індекс 0,140; щодо розподілу посад міністрів – 0,150 [1].

У цілому можна відмітити значний прогрес за показником рівня оплати праці жінок і чоловіків за аналогічну роботу, за яким у 2017 році Україна посіла 37 місце рейтингу, проти 59 у минулорічному [1].

Основний напрям зменшення гендерної нерівності на ринку праці України полягає у розробці нової концепції зайнятості, що має спрямовуватись, насамперед, на подолання цієї асиметрії, зокрема стосовно розподілу за сферами діяльності. Скороченню гендерної професійної нерівності сприятимуть цілеспрямовані заходи державної політики, спрямовані на зростання престижу та рівня оплати праці у традиційно «жіночих» галузях, боротьбу з гендерними стереотипами, що звужують можливості професійного вибору як жінок, так і чоловіків, починаючи з рівня здобуття освіти, розширення можливостей освіти упродовж усього життя [2, с. 160].

1. *Індекс гендерного розриву // Економічний дискусійний клуб. URL: <http://edclub.com.ua/analytika/indeks-gendernogo-rozryvu-2017>.*

2. *Сілецька А. М., Тарасова К. І. Статистичний аналіз гендерної нерівності ринку праці в Україні // Статистика – інструмент соціально-економічних досліджень: збірник наукових студентських праць. Випуск 4. Частина I. Одеса, ОНЕУ. 2018. С. 155-161.*

Кононюк А.В.

студентка

Вакулик І.І.

к.філол.н., доцент

Національний університет біоресурсів і природокористування України

РОЛЬ ЗЕЛЕНИХ НАСАДЖЕНЬ В АРХІТЕКТУРНОМУ ОБРАЗІ МІСТА

Зелені насадження населених пунктів займають важливе місце у вирішенні проблем охорони і поліпшення стану навколишнього середовища, виконують комплекс оздоровчих, рекреаційних, захисних функцій, виступають стабілізатором екологічної рівноваги. Зелені насадження поки що залишаються найдешевшим і найефективнішим засобом оздоровлення міського середовища, тому є необхідність у створенні нових ареалів зелених насаджень в населених пунктах області, на що щорічно виділяються кошти з місцевих фондів охорони навколишнього природного середовища. Зелені насадження – це сукупність деревних, чагарникових і трав'янистих рослин на визначеній території. До них належать дерева, кущі, газони, квітники в парках, скверах, лісових масивах, вздовж вулиць і доріг, а також на земельних ділянках приватних будинків, підприємств, навчальних і лікувальних закладів, військових частин.

У попередніх наших дослідженнях ми піднімали питання щодо алгоритму відбору зелених насаджень парків і скверів м. Києва для лінгвістичного описування їхніх назв [1; 2].

Основна проблема охорони зелених насаджень у містах та населених пунктах полягає в тому, що зелені насадження охороняються не чинним законодавством, а відомчими

правилами, які не забезпечують міським деревам і чагарникам необхідного захисту. Згідно з Правилами утримань зелених насаджень рівень озеленення міських вулиць має бути не меншим 25 %, а території біля шкіл – 45-50 %. Проте неконтрольована хаотична забудова ущільнює місто. Буває, що забудовники повністю ігнорують будь-які норми озеленення. Серед нових будинків не знаходиться місця для відпочинку та рекреації, а жителів часто фактично позбавляють чистого повітря, тіні й тиші [4]. Зелені насадження забезпечують захист від промислових і автотранспортних викидів, шуму, пилу, снігових заметів, ерозії. Вони пом'якшують незручності міського життя, служать формуванню урбаністичних систем, допомагають організувати простір, додають містам індивідуальний і неповторний характер. Відповідно до статті 28 Закону України «Про благоустрій населених пунктів» від 6 вересня 2005 р. охороні та відновленню підлягають усі зелені насадження в межах населених пунктів під час проведення будь-якої діяльності, крім зелених насаджень, які висаджені або вирости самосівом в охоронних зонах повітряних і кабельних ліній, трансформаторних підстанцій, розподільних пунктів і пристроїв.

Санітарно-гігієнічна роль зелених насаджень пов'язана зі зниженням несприятливого впливу довкілля на людину (впливу природних чинників і сильних вітрів, перегріву, надлишкової сухості або вологості; захисту від забруднення атмосфери і водойм; захисту від шуму; захисту від вітрів та снігових заносів відкритих просторів і доріг), а також охороною природного комплексу у міських умовах (укріпленням берегів водойм і схилів ярів від руйнування; протидією зсувним явищам, зсуванню ґрунтів; закріпленням пісків, освоєнням порушених територій).

Парки, сквери і бульвари, які були створені в нових районах Києва, продовжують тенденцію безперервності зелених насаджень і забезпечують їх мешканців насадженнями загального користування за нормою в зонах оптимальної доступності. В існуючих межах сучасного мегаполісу – це парки на Оболоні, Троєщині, Харківському масиві, Осокорках, Позняках; за існуючими межами (в нових проектних межах) – це насадження на майданчиках Вишгородському, Ходосівському, Гатне і Чайка. Характерним для цих парків є те, що вони створюються, як правило, на непокритих насадженнями землях, тому тут є дуже важливим підбір порід, їх вік і густина посадки, як засобів швидкого та якісного надання парковим територіям ландшафтної привабливості та кондиційності [3].

Естетична роль зелених насаджень полягає у збагаченні архітектурного образу міста, покращенні ландшафту відкритих міських просторів і приміської зони. Останніми роками якісний стан насаджень значно покращився, але більшість парків, скверів, бульварів вимагає реконструкції. При формуванні системи озеленених територій потрібно враховувати їх рівномірне розміщення у межах визначеної території та ефективність озеленення виробничих зон міста.

1. Вакулик І.І., Шинкарук О.В. Зелені насадження парків і скверів Києва: проблема термінологічної номінації // Вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія «Філологічні науки». 2017. № 272. С. 70-76.

2. Вакулик І.І., Шинкарук О.В. Терміни-синоніми у проекції на створення реєстру цінних порід дерев та кущів // Вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України. Серія «Філологічні науки». 2017. № С. 79-86.

3. Про затвердження Програми розвитку зеленої зони м. Києва до 2010 року та концепції формування зелених насаджень в центральній частині міста / Київська міська рада (X сесія IV скликання). Рішення від 19 липня 2005 року N806/3381. URL: http://kmr.ligazakon.ua/SITE2/l_docki2.nsf/alldocWWW/F568AC23F047A944C22573C00053FA80 (дата звернення 12.03.2018).

4. Хенгістов В. Легені мегаполісів. Чому містам потрібні зелені насадження? <https://hmarochos.kiev.ua/2017/07/20/legeni-megapolisiv-chomu-mistam-potribni-zeleni-nasadzhennya/> (дата звернення 15.03.2018).